

førre Medsættelse under Nr. 3 b. Det gaar nemlig ud paa, at der erlægges en Kjenndelse af 10 Kroner for hver af de første 3 Aar, 20 Kroner for hver af de følgende 3 Aar og saa et Spring til 40, 50 og 60 Kroner. Det andet Forslag om Erklæggelsen af 20, 30, 40, 50 og 60 Kroner forekommer mig at være mere ligelig fremadskridende. Hvad det subsidiære Forslag af det ærede Mindretal under Nr. 7 til § 9 angaar, har den ærede Forslagsstiller ikke været opmærksom paa, at, saaledes som det er affattet, skal Erklæringen netop gives af Ansøgeren, men ikke af Opfinderen (Ses s. en: So netop!) Men det er netop det, som er i Strid med Lovforslagets øvrige Bestemmelser og i Strid med det ærede Medlems egen Forudsætning, at en Opfinder kan overdrage sin Ret til en Anden. Det ærede Medlem kom netop til at sige før, at Forslaget gik ud paa, at det ikke var Ansøgeren, der skulde give denne Erklæring, men at der skulde vedlægges en Erklæring fra Opfinderen. Men det staar der ikke i hans Forslag. Jeg har et Par Gange gjort det ærede Medlem opmærksomt derpaa, men hans Forslag er ei blevet ændret; derfor er Flertallets Udtalelse i Udsalgets Betænkning noget tvivlende, naar der staar: „det kan neppe være Hensigten.“ Naagtet jeg har fremhævet det Uklare et Par Gange for den ærede Forslagsstiller, vedbliver det at staa, at det skal være Ansøgeren, der skal udstede Erklæringen; dog synes det mig nu klart efter Mindretallets Udtalelse, at naar En rettelig er traadt i Opfindersens Sted, skal Ansøgeren ikke fremlægge sin egen Erklæring, men en af den oprindelige Opfinder udstedt Erklæring. Dette med Hensyn til den Form, hvorom Udvalget har udtalt sig i sin Betænkning. Forøvrigt har den høitærede Minister udtalt sig om Forslaget. — Ligeledes kan jeg med Hensyn til det andet Forslag, der er stillet af det ærede Medlem, henholde mig til, hvad der er udtalt af den høitærede Minister. Jeg skal lade det være usagt, om det er muligt at finde en noget andet Form for Affattelsen af den paa-gjældende Paragraf, § 13. Men hvis man lader det hero ved den nuværende Lovgivning, tror jeg rigtignok, man maa erkjende, at der fremkommer det noget forunderlige og ikke ganske naturlige Forhold, at, som den ærede Minister bemærkede, de, der ønske at omgaa Patentloven, blot kunne gaae over til Skaane og derpaa sende de der imod Patentet forfærdigede Gjenstande til Kjøbenhavn — saa er Alt i Orden.

Jessen: Jeg kan ikke se rettere, end at det er Opfinderen, som maa give en Erklæring om, at den Opfindelse, paa hvilken der søges Patent, er Opfindersens egen. Den, der indgiver Ansøgning og ikke selv er Opfinder, handler paa Opfindersens Vegne; selv om et Bureau søger det, maa Opfinderen være med. Men den Erklæring, Opfinderen skal give efter mit Forslag, forekommer

mig at være aldeles nødvendig; thi ellers kan der søges om Patent paa Ting, som Vedkommende slet ikke har Ret til at faae Patent paa, slet ikke har nogen Adkomst til. Det forekommer mig, at det er Opfindersens egen Erklæring, som maa lægges ved. Naturligvis kan Opfinderen have befuldmægtiget en Anden til at indgive Ansøgningen; men den i Forslaget forlangte Erklæring fra Opfinderen selv forebygger, at Ansøgningen ikke kan indgives af en Anden uden hans Vinde og Vidende og uden retlig Adkomst. Jeg vil forøvrigt blot bemærke med Hensyn til Forundersøggelseslagen, at det forekommer mig, at det slet ikke er det Værste, at der bliver antaget for mange Opfindelser til Patent; men det, som forekommer mig at være det Mangelfulde i dette System, er, at Ansøgninger afvises, at Patenter negtes; thi der haes jo da ingen Refurs for en saadan Negtelse, og den høitærede Ordfører, som er saa nøje bekendt navnlig med de norske Forhold, veed jo meget vel, hvorledes netop denne Negtelse af Patenter, som nu sker gjennem Indenrigsministeriet efter Erklæringen fra Foreningen for Norges Vel, er Gjenstand for megen Klage i Norge. Det Samme vil jo blive Tilfældet her, nemlig, at, naar der negtes Patenter, vil dette kunne ske meget vilkaarlig, og da forekommer det mig, at der efter det hele System, som Loven har, maatte være en Refurs. Det er altsaa kun Halvdelen af Systemet, som det ærede Flertal har bragt i Forslag, idet Refursdomstolene mangle.

Gstrup: Blandt de, i det Mindste for mig, overmaade mange tvivlsomme Punkter i det foreliggende Lovforslag, er der et — kun et — som jeg kunde ønske særlig at trække frem, nemlig det om, hvorvidt det i Virkeligheden kan være rigtigt og forsvaret, saaledes som slet i Lovforslagets § 13, at forbyde Indførsel i Landet og Forhandling af Produkter, hvis Produktion er patenteret. Jeg ser meget vel, hvad der kan ansøres for en saadan Bestemmelse, men det forekommer mig, at de uheldige Følger af Bestemmelsen ogsaa ere overmaade uønskelige. Det vil jo kunne stille sig saaledes, at Folk uden at ane, at de gjøre sig skyldige i nogen Lovovertrædelse, isalde Erstatningsansvar og Straf paa Grund af, at de indføre eller her forhandle en Gjenstand, paa hvis Produktion, der er erhvervet Patent. Naar man nu hører disse — jeg maa tilstaa for mig overraskende — store Tal, i hvilke Patenter aarlig udtages — det forekommer mig, at der var Tale om 12,000 for et enkelt Lands Vedkommende (Krieger: Nordamerika) og disse 12,000 gjentage sig i Løbet af 15 Aar, saa fremkommer allerede et meget ansetigt Tal. Ja, det er udenfor Landet, disse Patenter ere udtagne, men det staar Vedkommende frit for, at udtage Patent her i Landet paa sin Opfindelse, saa det, om Patentet oprindeligt er udtaget her i Landet eller andetsteds, aldeles Intet